

ST·OLAV

K A T O L S K T I D S S K R I F T

• F O R R E L I G I O N O G K U L T U R •

70. ÅRGANG

1. FEBRUAR 1958

A V I N N H O L D E T :

FORAN ÅPNINGEN AV LOURDES-ÅRET - BLIKK PÅ
TIDEN - KATOLSK FORUMS PROGRAM FOR 1. SEMESTER
1958 - ÅNDEN BLÅSER HVOR DEN VIL - FORAN
SALIGKÅRINGEN AV PATER CARL HALFDAN SCHILLING?
- FAR TIL FIRE - LITTERATUR - RIKHOLDIG UTENLANDSNYTT

NR
3

NESTE NUMMER KOMMER 15. FEBRUAR 1958.

Billige og gode bøker!

Følgende tre bøker i Eystein-serien skal vekkselges til nedsatte priser:

Thomas a Kempis: Kristi Etterfølgelse
kr. 5.—.

Romano Guardini: Bønnens Forskole
kr. 5.—.

Den katolske kirke i norske skolebøker,
redigert av Daniel Haakonsen
kr. 4.—.

Benytt anledningen nå og skriv eller
ring til

KATOLSK BOK- OG BLADSENTRAL

Akersv. 5, Oslo Tlf. 42 37 43

Til prestenes og de troendes forbønner
anbefales vår kjære medsøster

Søster M. PANCRACTIO

som arbeidet i Norge i nesten 25 år
og døde i vårt Moderhus, Maastricht,
10. jan. 1958 i en alder av 79 år.

R. I. P.

St. Karl Borromeus-søstrene
Hamar

FRANCISKUS-SENTRUM, BERGEN

V. Torvg. 9 III - Tlf. 14 339.

Katolsk Opplysnings- og Lesesentrum.

Åpent alle hverdager kl. 9.30—21.30.
Lørdag: Kl. 9.30—13.

LUNDEN KAPELL,

Trondheimsv. 309.

I anledning av Lourdes-dagen
holdes høymesse kl. 18.00.

Alle hjertelig velkommen!

MARIAKONGREGASJONEN, Oslo

Søndag 2. februar: Felleskommunion.

Onsdag 5. februar: Andakt i St. Josephs
kapell kl. 19.30.

Deretter generalforsamling i forenings-
lokalet.

Tilstelningen til inntekt for feriehemmet
«Persbråten» er utsatt til midtfaste-
søndag, 16. mars.

St. SUNNIVA SKOLE,

Akersveien 4, Oslo

Innmelding av katolske barn til 1.
klasse høsten 1958 må skje snarest.
Dåpsattest må forevises.

ST. FRANCISKUS III ORDEN

har møte fredag 14. februar kl. 19 i
St. Elisabethsøstrenes kapell, Urtegt. 31,
Oslo.

FRANCISKUSHJELPEN, OSLO

Urtegt. 29 II, tlf. 68 08 68, kontortid
kl. 12-13 alle hverdager unntatt lørdag.
Sosialkuratoren treffes etter avtale.

OSLO KATOLSK MENIGHETSPLEIE

Kontortid hver onsdag kl. 11—13.
Akersv. 5, Oslo

BØNNENS APOSTOLAT

FEBRUAR: Trøst og kraft på forbønn av
Vår Frue av Lourdes. — Bekjempelse
av den gudløse materialisme i Kina.

LITURGISK KALENDER

SØNDAG 2. FEBRUAR, Sønd. Septuagesima: Ep. I. Kor. 9, 24—27; 10, 1—5. Ev. Matt. 20, 1—16. Mandag: Marias lysmesse (egtl. 2. febr.). Tirsdag: Andreas Corsini, bisk. og bekjenner. Onsdag: Agathe, jomfru og mart. Torsdag: Titus, bisk. og bekj. Fredag: Romuald, abbed. Lørdag: Johannes av Matha, bekj.

SØNDAG 9. FEBRUAR, Sønd. Sexagesima: Ep. II. Kor. 11, 19—33; 12, 1—9. Ev. Luk. 8, 4—15. Mandag: Skolastika, jomfru. Tirsdag: Vår Frue av Lourdes. Onsdag: Serviterordenens syv hl. stiftere, bekj. Torsdag og fredag: Ferialdager. Lørdag: Marias lørdagsmesse.

SØNDAG 16. FEBRUAR, Sønd. Quinquagesima: Ep. I. Kor. 13, 1—13. Ev. Luk. 18, 31—43.

GUDSTJENESTER PÅ SØN- OG HELLIGDAGER I KATOLSKKE KIRKER OG KAPELLER I NORGE

OSLO KATOLSKKE BISPEDØMME:	Stille messe	Høymesse
OSLO: St. Olavs kirke, Akersveien 1. Biskopen og prestegården 425287. Sogneprestkontoret 414161	7.00 8.30 9.45 m. eng. pr.	11.00
St. Hallvarvs kirke, Fransiskanerne, Urtegt. 29, tlf. 680868	8.00 19.00	10.30
St. Dominikus kirke, Dominikanerne, Neuberggt. 15, tlf. 442324	8.15 9.30 m. fr. pr.	11.00
Vår Frue Villas kapell, Montebello, Ullernchausséen 52, tlf. 558121	— 8.30	—
Grefsen kapell, Gladsvei 23, tlf. 380287	— 9.30	—
Lunden kapell, Trondheimsv. 309, tlf. 377868	— 9.00	—
ARENDAL: St. Franciskus kirke, Tyholmen, tlf. 2209	8.00 10.45	—
BERGEN: St. Pauls kirke, Christiesgt. 16, tlf. 15410	8.00 9.00	10.30
Vår Frue kirke, Helleveien	— 10.30	—
DRAMMEN: St. Laurentius kirke, Cappelsngt. 1, tlf. 832019	8.30 10.30	—
FREDRIKSTAD: St. Birgitta kirke, Kongensgt. 9, tlf. 1438	8.30 10.45	—
HALDEN: St. Peters kirke, Kristian V.s pl. 1, tlf. 1168	8.00 10.45	—
HAMAR: St. Torfinns kirke, Torvgaten 113, tlf. 23751	8.00 11.00	—
HAUGESUND: St. Josefs kirke, Haraldsgt. 21, tlf. 3195	8.30 11.00	—
HØNEFOSS: St. Theresia kirke, Vesterngt. 7, tlf. 266	8.00 10.30	—
KRISTIANSAND S.: St. Ansgar kirke, Kirkegaten 3, tlf. 4225	8.00 10.30	—
LILLEHAMMER: Mariakapellet, Weidemannsgt. 3, tlf. 51650	— 10.00	—
LILLESTRØM: St. Magnus kirke, Romeriksgt. 1, tlf.	8.30 11.15	—
MOSS: St. Mikael's kapell, Ryggeveien 24	— 11.00	—
PØRSGRUNN: Vår Frue kirke, Sverresgt. 26, tlf. 50793	7.45 10.30	—
STABEKK: Jesu Hjerter kapell, Nyveien 17, tlf. 537735	8.40 10.40	—
STAVANGER: St. Svithun kirke, Dronningensgt. 8, tlf. 25534	8.00 10.30	—
SYLLING: St. Hallvarvs kapell, tlf. 849028 (Drammen)	— —	—
TØNSBERG: St. Olavs kapell, Sandefjordgt. 1, tlf. 12238	8.00 10.45	—
TRONDHEIM APOSTOLISKE VIKARIAT:		
TRONDHEIM: St. Olavs kirke, Prinsensgt. 2a2. Biskopen og prestegrd. tlf. 21214	8.30 19.00	11.00
St. Elisabeth Hospitals kapell, Ila, tlf. 20220	6.00 —	—
KRISTIANSUND N.: St. Eystein kapell, Flintegaten 5, tlf. 2779	8.30 10.30	—
MOLDE: St. Sunniva kapell, Parkveien 23, tlf. 1100	8.30 10.30	—
DET APOSTOLISKE VIKARIAT FOR NORD-NORGE:		
TROMSØ: Vår Frue kirke, Storgaten 94. Biskopen og prestegrd. tlf. 3604	8.15 6.20	10.30
St. Elisabeth hospital, Mellomveien 15, tlf. 63	— —	—
BODØ: St. Eysteins kirke, Hernesveien 22, tlf. 21783	8.15 10.30	—
HAMMERFEST: St. Mikael's kirke, Strandgt., tlf. 1392	— 19.00	10.30
HARSTAD: St. Sunniva kirke, Skolegt. 4, tlf. 1205	8.00 10.30	—

FYRINGSOLJE

brukes av

St. Olavs kirke
Bispegården
St. Josephs Institutt
Vor Frue Hosp. Nerveavd. } Oslo
St. Dominikus kirke
St. Elisabethsøstrenes
Pleiehjem

Sta. Katarinahjemmet
St. Pauls Kirke
Vår Frue Kirke
St. Franciskusøstre-
nes Moderhus } Bergen
Øyenklippen
Marias Minde

St. Josephs Hosp., Drammen
St. Torfinns Klinik, Hamar
St. Elisabeth Inst., Hammerfest
St. Theresia kirke, Hønefoss
St. Franciskus Hosp., Hønefoss
St. Magnus Kirke } Lillestrøm
St. Magnus presteg.

Ved bestilling av olje:
Oslo 683466 - Service: 565690

ST. OLAV

KATOLSK TIDSSKRIFT FOR RELIGION OG KULTUR

Redaktør: dr. theol. Ivar Hansteen Knudsen

Redaksjon, ekspedisjon og forlag: Akersveien 5, Oslo

Kontortid: 9—16. Mandag og lørdag 9—13. - Tlf. 42 37 43

Boligtelefoner: Redaktøren 42 37 43. - Red.sekr. Kirsten Rydberg 60 86 37

Abonnement (direkte ell. gjennom postkontorene): Kr. 18 pr. år - Kr. 9 pr. ½ år. Utlandet kr. 22.

Annonser: 8 dager før utg.dagen (se nederst på omslagssiden). 24 nummer årlig. - Postgiro 159 86.

Bernadette var blitt anmodet av «Damen» som åpenbarte seg, om å be prestene bygge et kapell på stedet. Og hun levde lenge nok til å få se kirken som ble bygget ovenfor Grotten — den omslutter altså ikke Grotten slik som det også kunne vært forstått ut fra «Damens» ord. Den heldige plassering av kirken skyldes den daværende biskop av Tarbes, monsignore Laurence, som straks etter de formelle undersøkelser vedrørende åpenbaringen, kjøpte hele området rundt Grotten. Dermed sikret han også den fremtidige fred for dette bønnens sted. Krypten ble snart for liten for alle dem som søkte dit. Så kom altså den øverste kirke, og derpå Rosenkrans-basilikaen som rommer omkring 4 000 personer.

Foran åpningen av Lourdes-året

Det er ikke så rart om Lourdes' beboere er litt nervøse i anledning av alt det som skal skje i løpet av det såkalte Lourdes-år. Selv om 8 millioner pilegrimer (som oppgis av de kommunale myndigheter i byen) synes noe i overkant, er det i alle fall sikkert at enorme folkemengder kommer til å trekke store vekslere på ressursene i denne beskjedne byen på 15 000 innbyggere, som — til tross for 600 hoteller og 500 forretninger — stadig synes nokså improvisert. Men nå bygges der i det minste et velutstyrt posthus, og hele det årlige gjennomsnittlige antall av 8 millioner kort vil antagelig bli ekspedert derfra.

Det statistiske kontor for byen Lourdes har nylig utarbeidet en oversikt over pilegrimsbesøkene i de senere år. For 1956 blir antallet anslått til 1 800 000 (det skjelles da ikke mellom pilegrimer og turister). Av disse kom en kvart million med spesielle tog, vel 600 000 med ordinære tog, og ca. 700 000 brukte andre befordringsmidler. I 1954 som var et Maria-år og dermed også et utpreget «Lourdes-år», kom det over 600 000 pilegrimer fra land utenom Frankrike, og av de registrerte 34 000 syke var halvparten fra fremmede land. (Det er ganske interessant å legge merke til at fra England og Skottland kom det 1168 syke pilegrimer, som er over dobbelt så mange som fra Tyskland, og fra Spania — bare 300).

Et av de største problemene i de senere år har vært å skaffe plass for alle deltagerne i de store nasjonale pilegrimsturer, særlig de fra Frankrike. Kirkene har da vært altfor små. De største gudstjenestene i Lourdes holdes i friluft, men det ustadige vær i Pyreneene gjør ofte slike arrangementer nokså problematiske, og særlig for de syke kan det være plagsomt med voldsomme regnskurer. Da man drøftet planene for jubileumsåret, var spørsmålet om en ny kirke bare én av flere muligheter. Der kom også forslag om å bygge et nytt hospital, m. m. for å huse flest mulig. Det ble imidlertid besluttet å bygge en underjordisk basilika til venstre for den vei som fører til de andre kirkene. De arkitekter som ble konsultert var enstemmig i mot at det skulle bygges en svær overjordisk kirke, da den ville ødelegge linjene i terrenget, og komme i et umulig forhold både til den øverste kirkes pseudo-gothiske stil, og til Rosenkrans-basilikaens pseudo-byzantinske preg.

Nytt «revolusjonerende» kirkebygg.

Det var først i 1956 at det ble bestemt å bygge en basilika til ære for St. Pius X. For at den skulle bli ferdig til jubileumsåret, er alle mulige tekniske oppfinnelser utnyttet, og byggingen må da også betegnes som en makeløs prestasjon. Borgermesteren i Lourdes (selv en av entreprenørene) forsikret på et tidlig tidspunkt at kirken skulle være ferdig ved juletid 1957. Intet kunne synes mer usannsynlig når man så de enorme utgravninger for en bygning som skulle huse 25 000 personer. Samtidig uttalte rectoren for kirkene i Lourdes at vigselen av den nye kirke skulle foregå på Marias budskapsdag i år (25. febr.).

Basilikaen som ble fullført i 1874.

Et dagligdags syn i Lourdes! — Foran basilikaen.

Basilikaen er ganske eiendommelig ved at den blir usynlig over jorden. Den blir dekket av gressplener, og dermed beholder man adgangen til Grotten stort sett uforandret. Hva selve bygningen angår, er det ingen tvil om dens karakter! Den er formet som en kjempemessig oval, og enkelheten og enheten i linjene er frapperende. Den får bare et eneste hovedalter, absolutt ingen andre altre, ingen benker eller stoler, ingen skriftestoler, statuer eller dekorasjoner av noe slag. Konstruksjonen og byggematerialene skal virke uforstyrret. Der er heller ingen søyler, og den kolossale hall er omkring 123 m. lang og 60 m. bred. På midten er basilikaen ca. 10 m. høy, og det lett konkave gulv gjør at alle kan få utsyn mot det store sentrale alter. Hele kirken virker som et stort skip med 29 veldige betongribber som taket hviler på. Den får mange innganger, og det påstås at endog en folkemengde på 20 000 skal kunne komme ut på bare noen minutter.

Der har naturligvis vært svære tekniske problemer i forbindelse med et slikt bygg. Arkitekten har sagt at man må forestille seg bygningen som et delvis nedsunket skip som må forankres. Stedet er langt fra ufarlig, ikke minst på grunn av mulige oversvømmelser fra elven like i nærheten. Hva som ellers kan sies om basilikaen, så har den i alle fall gitt arkitekter og ingeniører en enestående anledning til utfoldelse av teknisk viten og dyktighet. Den må også ha vært særdeles kostbar å oppføre. To millioner pund (40 millioner kroner) har vært nevnt. Likevel ville en vanlig kirke av denne størrelse, men bygget av kostbarere materialer, kommet på adskillig mer.

Det er noe av en skjebnens ironi ved dette at den mest revolusjonerende kirke i vår tid ikke kan sees utenfra. Men kanskje er Pius X-basilikaen nettopp det rette offer til Gud fra teknikkens tidsalder. Og i Lourdes, hvor det fremfor alt er de syke pilegrimer som svarer på Marias anmodning om bot og bønn, er det bare rimelig at deres behov kommer i første rekke. Det kan også være at den nye basilika kommer til å bevirke en mer aktiv og personlig deltagelse i bønnelivet, som, når alt kommer til alt, er Lourdes' egentlige mening. Den gjør det mulig å samle store folkemengder under forhold som skulle bevirke mer enhet og harmoni i gudsdyrkelsen enn tilfellet har

vært hittil. Enkelte pilegrimsreiser, spesielt den såkalte rosenkransturen, som ledes av franske dominikanere, har de senere år bidratt meget til å fremheve den utpreget åndelige betydningen av Lourdes. (Alle som har sett Georges Rouquet's bemerkelsesverdige film om Lourdes, kan sikkert gjenkalle i erindringen den atmosfære av vedholdende bønn og selvfornektelse som særlig korsveien på Rosenkransplassen illustrerer, når de syke deltar i andakten der). Det ville være sørgelig hvis tekniske problemer, som ventilasjon og belysning, skulle forstyrre noe av storheten ved Lourdes. Byen er enestående blant alle kristenhetens kjente steder, og det trass i alt som distraherer fra den kontemplative fred. Men ved Forsynets hjelp er denne blitt bevart inne i selve Grotten.

De ubemidlede og de syke.

Bernadette var fattig og led dessuten av astma. Ingen som har deltatt i messen i det lille værelse hvor hun bodde med sin familie, kan unngå å merke noe av den egentlige betydningen av Lourdes. Det var hit hun kom etter hver av de atten ganger hun hadde sett Jomfruen — til et rom så spartansk at det minner om stallen i Betlehem.

Ingen, og allerminst Bernadette, kunne ha forut- ant hva Lourdes skulle bli. Selv viste hun ingen begeistring over de statuer som skulle forestille «Damen» hun hadde sett. Og hun holdt urokkelig fast ved fattigdommen. Ethvert forsøk på å hjelpe hennes familie, hvor velmenende det enn var, ble møtt med bestemte avslag, ja hun forbød endog sine foreldre å motta de mest beskjedne gaver. I dag er handelen med «fromhetsartikler» en stor industri i Lourdes, men spartanskheten i Bernadettes rom står i skarp kontrast til de moderne hoteller i byen. Dette bør ikke overraske eller forarge noen. Men mange turister viser en selsom mangel på forståelse av den meneskelige natur når de klager over at Lourdes er blitt en slik markeds plass. I en viss forstand har stedet måttet bli hva det er for å kunne ta i mot alle de millioner som, utvilsomt med blandede motiver ankommer dit, men likevel aldri later til å reise derfra uten å ha mottatt en uventet nåde.

Det er ikke desto mindre sant at de som ingen penger har, ikke har hatt noen plass i Lourdes hittil — som en naturlig følge av reiseomkostningene og det nødvendige hotellopphold. Den nye «Cité-Secours» (hjelpebyen), som er anlagt utelukkende for folk som ikke har råd til å bo på hotell, imøtekommer derfor ikke bare et behov; nei, den blir en del av selve budskapet fra Bernadette om de fattiges privilegerte stilling. Byen ble grunnlagt av «Secours catholique» etter oppfordring fra biskopen av Tarbes og Lourdes, som understreket at de ubemidlede har en rett fremfor alle andre til å få del i velsignelsene ved pilegrimsreiser.

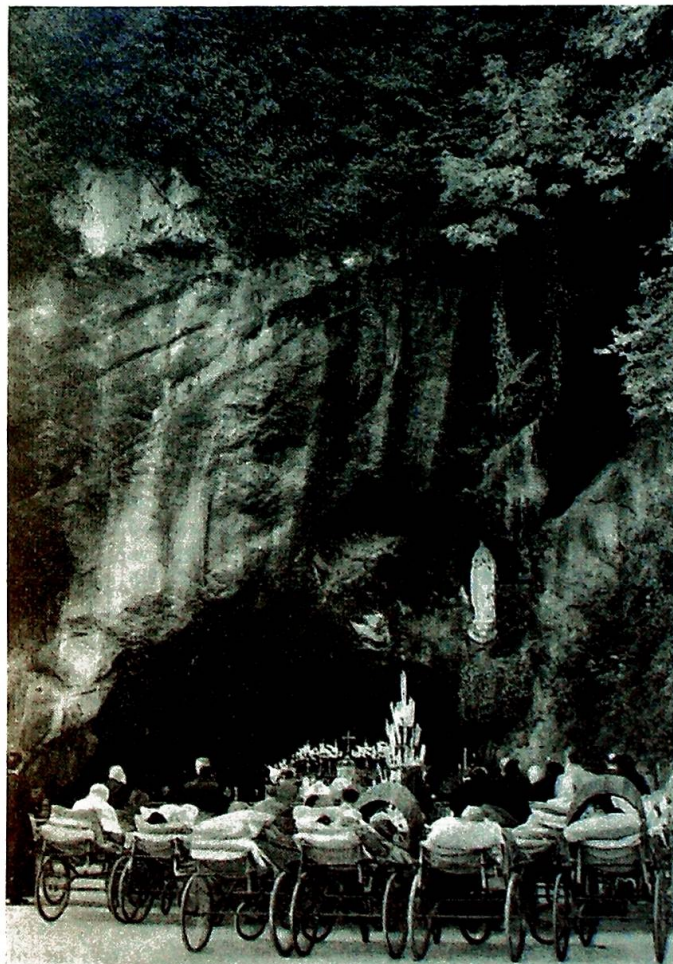
Hjelpebyen, som allerede nå gir husrom for 600 pilegrimer, er ytterst enkelt anlagt, og gir inntrykk av fred og stillhet der den ligger like i nærheten av den lille landsbyen Bartrés, hvor Bernadette vokste opp. Landsbyens gamle kornmagasin ble brukt som modell for kapellet i hjelpebyen, og med sine vakre trebjelker og grovt tilhugne granittblokker har det fått noe av den sanne evangeliske fattigdoms preg, — dette som er så fremmed for den moderne verden,

endog i Lourdes. Pilegrimene bor i funksjonalistiske stenhus som arkitektene på en beundringsverdig måte har passet inn i terrenget. En spisesal gir plass for 600 personer på en gang, og lyse, moderne møbler sørger for farveinnslaget. Overalt er det samme prinsipp gjennomført: byen skal være et sted hvor pilegrimene kan hvile.

Det er å håpe at mange forskjellige nasjoner vil bygge hospitser for sine respektive pilegrimer, og fem utpregede pilegrimshjem, som hver rommer 72 personer, er da også alt bygget. Kongregasjonen «Jesu små søstre» har et lite kloster der, og ingen kan passe bedre sammen med hjelpebyens atmosfære av fred og stillhet. Fjernt fra de mange støyende og kommersielle steder i Lourdes, er den lille pilegrimsbyen blitt den plass der man kanskje føler seg lykkeligst. Ingen av dem som bor der betaler noe, men i alminnelighet mottas bare pilegrimer som har en eller annen anbefaling fra sin sogneprest eller biskop.

Om nå ubemidlede hittil er blitt tilsidesatt i Lourdes, kan det samme langt fra sies om de syke. Så å si fra første stund av har deres nærvær gitt stedet dets spesielle karakter. På en måte har de mirakuløse fysiske helbredelser gjort sitt til å skape en feilaktig forestilling hos mange om pilegrimsferdene til Lourdes. Den slags mirakler forekommer svært sjelden, og bare en ytterst liten brøkdel av alle de tusener som kommer til Lourdes kan håpe på helbredelse. Men ikke en eneste kommer likevel forgjeves, og det må være tillatt å tro at det er de sykes tålmodighet og offervillighet som fremfor alt har

Sykebærer foran grotten.

Slik ligger den hellige Bernadette — nå 79 år etter sin død — i klosteret St. Gildard i Nevers.

gitt stedet dets hellige karakter, — den ekte bønnens ånd og trosbekjennelse som finnes der. Enn videre er det syketjenesten som gjør at tusener av frivillige, — leger, sykepleiere, bærere — reiser dit og gir et enestående eksempel på uegennyttig barmhjertighetsarbeide i verden i dag.

Mange hadde nok gjerne sett at det var blitt bygget nye sykehus til jubileumsåret, og de syke selv hadde sikkert fortjent det. De i og for seg beundringsverdige hospitaler fra henholdsvis 1870 og 1900 er nødvendigvis preget av den tids begrensede muligheter. Riktignok er de syke pilegrimer bare noen få dager i Lourdes, og en stor del av dagen tilbringes i Grotten og ved kilden. Men det ville sikkert være av stor betydning om et moderne sykehus kunne bygges f. eks. på den store åpne plass som ennå er ledig ikke langt fra Grotten.

Kanskje blir det planlagt noe lignende engang. Det kommer i alle fall et stadig større antall syke pilegrimer til Lourdes hvert år. På de to sykehusene er alle plasser forlengst opptatt for 1958, og mange har søkt forgjeves. Og det synes som om alle disse syke og lidende mennesker holder ved like noe av det opprinnelige og vesentlige i Marias budskap til Bernadette. Bernadette selv fikk ikke oppleve lykken i denne verden; men Kirken har forkynt den andre delen av Vår Frues løfte — at hun skulle bli lykkelig i den annen verden. Mengden av sorg og smerte som samles i Lourdes blir utholdelig, og iblant noe som bæres med glede.

I løpet av jubileumsåret blir en god del nytt og ferdig tatt i bruk i Lourdes. De kommunale myndigheter er klar over sine forpliktelser og har satt i gang en rekke tiltak for å imøtekomme de tilreisendes behov. Pius X-basilikaen er en storslagen manifestasjon av et århundres tro. Men det som helt fra først av har betydd mest, selv om det iblant kan ha vært overskygget av enkeltmenneskers ærgjerrighet og begjær, vil sikkert lyse sterkere enn noensinne! Lidelens mysterium er dypt forankret i Lourdes — dypt nok til å bli godtatt og omskapt gjennom tro også i året 1958.

Illtud Evans, O.P.

BLIKK på TIDEN

Håp for Hovedøya?

■ Oslo Kommunes triste prosjekt om bro over til Hovedøya, og folkepark og Tivoli på cisterciensernes gamle klostergrunn, syntes klappet og klart ifjor høst. Nå melder det seg vanskeligheter — heldigvis. Avgjørende er selvfølgelig de økonomiske og praktiske betenkelighetene ved disse planene — der er intet som tyder på at de hovedansvarlige egentlig lider vesentlig under andre hemninger. Men midt i tvilen om prosjektets lønnsomhet kommer stemmer som vel ikke helt kan overdøves, idet «Dagbladet» (18. januar) meget betimelig har tatt initiativet til å rundspørre Fortidsminneforeningen, Riksantikvariatet, Byantikvariatet og botanisk sakkynndige, som alle har sitt å verne mot masseinnrykk og fornøylesliv på den fredelige og tradisjonsrike øya.

Egentlig er det Oslo Havnevesen som har satt den første kjepjen i hjulet, idet man fra det hold har satt seg bestemt imot broprosjektet. Men da faller trolig tivoli-mulighetene bort, eftersom massetilstrømming og ferjefart vanskelig lar seg kombinere. Og dermed er vi kommet bort fra de mørkeste punktene i kommuneplanen. Byantikvar Arno Berg, som ikke ønsker tivoli og folkepark, peker på at

«en må ta tilstrekkelig hensyn til bevaringen av kloster-ruinene og andre kulturminner. Ruinene er det fineste minnesmerke vi har av dette slaget ved siden av Lyse Kloster. Det ville være synd om vi ikke tok vare på dem...»

Og et par dager senere («Dagbladet» 21. januar) rykket forfatteren Johan Borgen ut i sin karakteristiske og underfundige stil — heller ikke han er nådig når det gjelder planene om folkepark og tivoli:

Dette at alle skal oppleve alt på samme tid og sted — hva er det for noe sludder! Man henviser til København og andre byer, de har Tivoli og det er så storartet. Men Oslo er jo ikke noen by i den forstand, det er en rørende samling feilplaserte hus, den har en omegn som befolker seg av seg selv. Og folk finner den av seg selv. Hvis alle mennesker plutselig skal «finne» Hovedøya blir den en ørken istedenfor en oase, det blir likeså trist der om søndagen som f. eks. i omegnen av Wien, med et subb av gledesløse trafikanter som trækker hverandre på tærne. Hva nå sånne tivolier angår, så er de slett ikke så storartede. Jeg har gått med ungene i Københavns Tivoli, til vi hadde tungen ute av halsen — fordi det skulle så være, de ble ikke glade av det; det ser bare så moro ut på avstand, dessuten har de ikke så mange steder å gå der nede. Forferdelig dyrt er det også, hver eneste attraksjon koster, restaurantene tar blodpriser. Ja ja, jeg synes jeg hører innvendingen: når fanden blir gammel går han i kloster. Vel, vel, gjerne det, i Hovedøyas kloster, men jeg vil ikke gå der med titusen andre.

Det er så misforstått dette med folkelighet. Her har vi Hovedøya, først og fremst en øy, en perle som det heter. Det er en hel masse tusener som ikke gider dra dit, bl. a. fordi det er så gruelig langt til Vippetangen og ikke så god adkomst. Gudskjelov. Hvorfor skal det være så god adkomst til altting. De som har sans for Hovedøya har megen glede av den. Dens egenart er for dem som dyrker den. Titusener ville ikke oppdage den engang, de ville fylle den med is-pinner og lage bråk — den som er stillhetens sted.

Nytt kirkeblad.

■ Så helt uten sammenheng med den nuværende kirkesituasjon er det vel ikke når universitetsteologenes gamle prestebled «Norsk Kirkeblad» finner å måtte avvikle. I dets sted kommer et nytt og mer moderne utstyrt organ, med en bredere og mer sentrums-kirkelig redaksjon. Redaktør er forlagsdirektør Øivind Seip Berggrav, som er omgitt av pastor Alex Johnson, stortingsmann Per Lønning og programsekretær

Sigurd Lunde, og bladet vil snarere være et forum for meningsutveksling enn representant for en linje.

Interessant i så måte er en artikkel om «Kirkens stilling idag» av pastor Alex Johnson, som åpenbart søker å skape sympati for en kirkeligsinnnet kristentype, rett-troende luthersk uten å være pietistisk i sin livsstil:

«Folk ergrer seg i dag over den vedtatte kristelige livsstil. Som rimelig kan være, etter som denne livsstil er en merkelig blanding av kristen moral og småborgerlig pietisme. (...) Det har vært en stor svakhet i norsk kirkeliv at pietismen ofte har stått så alene i forsvaret for den rene lære. Stor ære skal den ha for sin innsats her, og stor skam er det at den mer folkekirkelige kristentype har vært så svak i kampen for bekjennelsen. Følgen er at folk stort sett identifiserer pietisme og ortodoksi. Uten saklig rett, og til stor skade for dem som gjerne vil være kristne, men ikke pietister. Vårt folk trenger en bekjennelsestro kristentype som er befriet for den pietistiske livsstil.»

Pastor Johnson gjentar ikke mindre enn lire ganger i sin artikkel at han «finner situasjonen stimulerende». Men han gir ikke noe egentlig svar på det stadig mer inntrengende spørsmål i det norske kristenfolket: Hvem eller hva sier oss entydig hva som er rett kristendom, hvis Bibelen er flertydig, bekjennelsen tidsbestemt og relativ, biskopskollegiets rettroenhet suspekt, teologien splittet i to uenige fakulteter? Den norske lutherdoms problem i denne generasjon er ikke i første instans en praktisk omgruppering fra pietisme til folkekirkelighet. Det er å finne den sikre norm for rett kristendom som gjør denne frontforandring mulig, uten at troppene rives opp og spres på veien.

Null.

■ Zero er italiensk, og betyr «null». Som signatur under et «portrett» av biskop dr. Kristian Schjelderup («Dagbladet» 4. januar) står det for avisens medarbeider Axel Kielland, hvis dømmekraft når det gjelder kirkestridens kjernepunkter ganske riktig viser seg å være lik null, og hvis hensikter i den nevnte artikkel dessuten åpenbart må uttrykkes gjennom negative tall. Her er nemlig persongalleriet forenklet til dukketeatrets nivå: Noen får glorie og vinger, andre får horn og hale — himmelen er til venstre (selvfølgelig!) og helvete til høyre. Så langt smiler man over noe som kunne vært hellig enfold om det ikke innlysende for alle var u-hellig beregning. Virkelig ondartet fra ethvert synspunkt, sannhetens, redelighetens og smakens, blir imidlertid artikkelen med følgende utrolige avsnitt:

«Det er vanskelig å si når en misliker og forakter Oslo biskop mest, - - når han opptrer som underdanig, pretensios og ubetydelig hoffprelat ved statsbegravelser, — når han lar seg låne til å kaste glans over en kristelig charlatan som Billy Graham på Ullevål Stadion, eller når han savlende og tilgjort «velmenende» prøver å stikke kniven i en langt større kristen som Kristian Schjelderup.»

En er jo vant til litt av hvert når det gjelder «Dagbladet»s hemningsløse og fiffige vulgær-journalistikk på det kristelige område, hvor bladet sikter lavt og spiller høyt og leilighetsvis røper litt for tydelig sin noe kyniske innsikt i opinionsdannelsens teknikk. På side 2 kan det «torsvare» Evangeliet og Kristus mot prestene og de kristne, på side 3 kan det gå løs på kristendommen overhodet, på side 4 kan det igjen «bekymret» kalle folk til menighetsrådene. Men det hender jo ikke sjelden — som i ovennevnte artikkel — at bladets medarbeidere i sin iver overser den avgjørende lille nyanse hvor dumhetens grense er nådd og overskredet, og hvor leseren oppdager at han ikke lenger blir kilt godmodig under haken og liflig bekreftet i sine slappe yndlingstordommer, men tvertom føler seg tildelt undervurderingens ubehagelige ørefik.

Både faglig og menneskelig er dette en skrivemåte som er uverdigg norsk presses gode standard. Man skulle tro at intelligent og erfarne pressefolk som Gunnar Larsen og Helge Seip — «Dagbladet»s ansvarlige redaktører — forsto at og

hvorfor folk reagerer mot den. Og hva selve portrettets modell angår så er da den lutherske Hamarbispen en så redelig mann at hans taushet forbauser. Med sin personlige fred som innsats har han jo — det er allerede kirkehistorie! — gjort klart at han har temperament. Det burde han — både for sin og kristendommens skyld — nu vende mot noen av sine «venner», når de bruker ham til brekkstang mot verdier som også biskop Schjelderup holder for grunnverdier i den kristne tro: sannhet, nestekjærlighet, rettferdighet. Når dette skrives er det tre uker siden Zero publiserte sitt fordreiede portrett. Ennu kan jo den portrettede protestere, før han i karikatur og gullramme henges opp i «Dagbladet»s særegne heltegalleri — på særdeles misforståtte premisser.

«Vill ungdom»

■ «Filmen begynte klokken ni. Ved midnatt så jeg på klokken, og da var den ni tyve,» skrev engang en biskop og vittig filmanmelder, for å gi uttrykk for kjedsomhet. Det er ord som visst godt kan anvendes på «Vill ungdom» («The Wild One»), den amerikanske filmen om ungdomskriminalitet som nå sendes ut over landet. Tre ganger ble denne filmen avvist av sensuren, forteller «Aftenposten»s Reidar Lunde i en forhåndsomtale, og som den nå foreligger er den kraftig

beklippet og dertil forsynt med en ny og litt for tydelig moraliserende slutt. Selve filmen varer bare vel en time og har ihvertfall mistet sin kunstneriske nerve under den moralske opprustningen, hvis den noengang har hatt noen slik nerve. Det som er tilbake har nær sagt ingen verdi, hverken underholdningsmessig eller kunstnerisk — en så talentfull skuespiller som Marlon Brando er for eksempel utrolig uinspirert i denne fire år gamle filmen, som i sin tid ga støtet til hele «lærjakke»-stilen.

Vi er fremdeles ikke sikker på at våre sensurmyndigheter burde ha sluppet den frem tilslutt — selv i en såvidt redusert skikkelse. Denne ufysiske skildringen av en rampegjeng på motorsykkel som terroriserer en småby, er ikke bare kjedelig og monoton, den er også grundig og anskuelig i sin farlige lek med pøbelinstinktene — før en dommer de siste 7 minuttene, i en ille påklåret scene, forteller de unge bøllene at de heller bør være snille. På bakgrunn av politimyndighetenes uro over storbyungdommens miljøskade, rotløshet og hordementalitet etter krigen tror vi at staten går vel langt i retning av å holde den ene hånd i uvitenhet om hva den annen gjør, når den lar filmer av denne type passere. Dem kan og bør vi spare ungdommen for, selv om det koster produsent og importør noen kroner — og en nyttig erfaring.

Fr. Candidus.

Klipp ut.

KATOLSK

FORUM

FOREDRAGSAFTENER 1. SEMESTER 1958

Katolsk Forum (Dominikanernes Foredragsaftener) er — uten gebyr eller innmeldelsesplikt — åpent for alle som søker forståelse av åndsstrømmingene i tiden og deres forhold til katolsk tro, kultur og tenkning.

Tirsdag 11. februar kl. 20:

«NONNENS HISTORIE» — FANTASI OG VIRKELIGHET ved pater Finn Thorn.

«Nonnene» — det kvinnelige ordensliv — opptar for tiden opinionen, ut fra bestsellere som Kathryn Hulme's «Nonnens historie» og Monica Baldwin's «Jeg hoppet over muren», samt filmer som mer eller mindre troverdig skildrer livet bak klostermurene. Pater Thorn analyserer kritisk et par av disse publikumssuksessene, og søker å trekke opp grensen mellom virkelighet og sensasjon.

Tirsdag 18. februar kl. 20:

KIRKEN OG DEN UNGARSK FRIHETSKAMP ved pater Hallvard Rieber-Mohn.

Det er allerede 15 måneder siden Ungarns martyrium — og Kadar-regjeringens undertrykkelse av Kirken og frihetskreftene fortsetter. Gjennom Ungarns skjebne, denne sum av terror, blod og tårer siden den annen verdenskrigs utbrudd og til idag, får vi et innblikk i det som overgår «tausbetens stridende kirke» — våre kristne medmennsker bak det kommunistiske jernteppet.

Tirsdag 25. februar kl. 20:

FILMEN — EN STORMAKT PÅ GODT OG ONDT ved magister Bjørn Rasmussen.

Magister Bjørn Rasmussen er den danske Statsradiofoniens og den kjøbenhavnske «Berlingske Tidende»s fremragende og populære filmkritiker, og en glimrende kåsør. For tiden er han forskningsstipendiat på Lysebu. Det er ut fra systematiske studier av filmen som kunstart, samfunnsfaktor og menneskelig fenomen at han taler om denne «stormakt på godt og ondt».

Tirsdag 4. mars kl. 20:

BØNN OG BUDSKAP I «THE NEGRO SPIRITUALS» ved pater Thomas Patfoort.

Med plate-demonstrasjoner og kommentarer søker pater Patfoort her å formidle noen av de rike kristne verdier som vi finner gjemt i de amerikanske negrenes religiøse folkesang — The Negro Spirituals.

Tirsdag 11. mars kl. 20:

GALILEI OG DET NYE VERDENSBILDE ved dr. philos. Olaf Pedersen.

Kirken og naturvitenskapen — mange ser ingen bro fra den ene til den andre tankeverden. I sitt foredrag analyserer dr. Olaf Pedersen, som underviser i fysikk ved Aarhus universitet og blant annet har utgitt en bok om eksistensialismen, det som skjedde da Kirkens og naturvitenskapens tenkesett skilte lag i det 18. århundre.

Tirsdag 18. mars kl. 20:

BERTRAND RUSSELL OG KRISTENDOMMEN ved pater Albert Raulin.

For mange humanister og agnostikere som søker å begrunne sitt standpunkt er den britiske tenkeren og Nobelpristageren Sir Bertrand Russell (f. 1872) noe av en bannerfører. Pater Raulin gir her en kristen vurdering av hans grunner for å avvise den kristne tro, særlig ut fra hans nye bok «Why I am not a Christian» (1957).

TROR DE

at KATOLSK FORUM's aftener gjør en nyttig gjerning og imotekommer et behov? Da kan De hjelpe oss på mer enn én måte. Ikke bare ved etter evne å gi støtte til vårt underskuddsbudsjett, men ved å gjøre KF kjent i Deres miljø og ved å sende oss Deres kritikk, råd og forslag, adressert til: Priorer for Dominikanerne, Neuberggt. 15, Oslo NV.

Charles
de
Foucauld.

Ånden blåser hvor den vil...

første som tok opp hans ideal var «De små søstre av Jesu Hellige Hjerter», senere De små Jesu Brødre, eller Småbrødrene som de populært kalles.

Småsøstrenes kongregasjon ble grunnlagt i 1939, og ble offisielt godkjent av Kirken i 1947. Den har nå over 600 medlemmer, fra 42 forskjellige nasjoner og er utbredt over hele verden i 160 grupper (fraternités), svarende til de mannlige broderskaper.

Småsøstrene utgjør en internasjonal arbeiderkongregasjon som slår seg ned i alle slags miljøer, særlig hos den fattigste og dårligst stilte delen av befolkningen. En fjerdedel av dem må bosette seg blant muhammedanere, fordi Charles de Foucauld nettopp hadde valgt å vie sitt liv til dem. Men selv om han levet og endte sine dager der, ville han være «hele Verdens lille bror», og han ønsket å spre sine broderskaper over hele verden.

Hvor som helst Småsøstrene slår seg ned, så er deres mål det samme: å vie sitt liv til Gud og elske ham over alle ting ved et liv i bønn og i tilbedelse foran Alterets Sakrament; de har derfor alltid et lite kapell der de bor. De skal slå seg ned midt blant folk, arbeide som dem for det daglige brød og skape et arnested for fred og forsoning. De lever overalt sammen i små grupper på 3–4 stykker, — som en liten nøysom familie, med Den hellige familie i Nazaret som forbilde — i nær kontakt med menneskene omkring seg, prøver å dele sitt liv med dem og bli en av dem. De arbeider manuelt, som hushjelper, i fabrikker eller på hospitaler — de tar kort sagt det arbeide de kan få.

Som alle andre katolske ordenssøstre avlegger også Småsøstrene løfte om fattigdom, kyskhets og lydighet. Enhver søster har anledning til å følge sitt personlige kall for en bestemt folkerase eller et bestemt land, men først etter at hun en kortere eller lengere periode har stillet seg til disposisjon for de steder der det har vært særlig bruk for henne.

For å skape samhørighet mellom søstre som er spredt over hele verden, tilbringer alle visse tidsrom

Fra Frankrike til Sahara...

«For Evangeliets utbredelse er jeg rede til å reise til verdens ende og å leve til den ytterste dag.»

Den som skrev disse ord var en forhenlevende fransk offiser, Charles de Foucauld. Som ung mann hadde han gjennomført en betydningsfull oppdagelsesferd gjennom Marokko. Senere reiste han tilbake til Frankrike, men han tenkte stadig på Marokko og dets innbyggere.

Etter at Charles de Foucauld hadde funnet igjen sin katolske tro, ble han først trappistmunk, men fant snart ut at dette ikke var hans kall, og han reiste derfor til Det hellige land, til Nazaret, hvor han prøvet å leve som Mesteren selv levet dengang han bodde blant oss. Men etter noen tid er han igjen tilbake i Sahara, og denne gangen for å bli der.

«Den lille broder» Charles de Jesus — som han fra nå av kalte seg — lignet i klesdrakten mest de innfødte, Tuaregerne og Beduinerne som han bodde iblant. Han slo seg først ned i Beni-abbes, og senere i Tamanrasset, Hoggar, i hjertet av Sahara. Her levet han som eneboer, skjønt han alltid ønsket at andre skulle slutte seg til ham, og hans tanker var stadig hos dem han håpet skulle komme etter ham. Broder Charles ville leve like enkelt og nøysomt som de folk han bodde blant, ja, som Jesus i Nazaret. Han ville være deres venn, og det ble han. Flere og flere kom til hans «broderskap» for å snakke med ham og be om hans råd. De hadde nemlig snart forstått at han var en hellig mann.

Den 1. desember 1916 ble broder Charles myrdet av dem han hadde levet blant og hadde elsket så høyt, i Sahara.

Flere år etter hans død, fremsto kongregasjoner, broder- og søstersamfunn, inspirert av hans skrifter, frukter av hans intense bønn og totale offerliv. De

Småsøstrene i et typisk lekterhus i Amsterdam. — Her har de både kapell, kjøkken, fellesstue og soverom, ja til og med veranda!

for utdanning og innlevelse i kongregasjonens ånd. Hver søster må studere teologi i minst ett år, og gjennomgå et nytt noviciat i Rom før de avlegger de evige løfter.

Selve ordensskallet innebærer at de stadig må tilpasse seg forandringer i tid og sted. Hver gruppe har sin lokale karakter, skapt av det land de bor i. Boligforhold og spisevaner retter seg etter landets skikk, likeledes klesdrakten, som dog ikke må miste sin karakter av ordensdrakt.

Småsøstrene er spredt over hele verden: I Nord- og Sør-Amerika, Afrika, Asia, Australia, Polynesia og i nesten alle Europas land, helt hit opp i Norden, hvor det nå er 6 grupper. Og her som overalt hvor de virker prøver de å skape mere samhørighet, vennskap og kjærlighet ved å leve et liv som ligger så nær opp til Evangeliet som mulig: elske alle mennesker med den samme kjærlighet uansett hvilket folk, hvilken rase eller hvilken religion de tilhører, og be Kristus forene alle i kjærlighet.

... fra Sahara til Norge!

Charles de Foucaulds liv og livsverk burde fra før ikke være helt ukjent for våre lesere. To ganger har dominikanerpater A. Raulin bragt hans navn frem i våre spalter, først i serien «Franske åndsprofiler» (St. O. nr. 37—38/1950) og senere i artikkelen «Proletariat og kontemplasjon» (nr. 35—36/1951). Men at en gruppe av Broder Charles' Små Søstre også skulle befinne seg her midt iblant oss, det har hittil unngått publicity. Og det av gode grunner: Var det så sikkert at disse stillfarende nøysomhetens misjonærer ville kunne finne varige virkeforhold her i vår norske velferdsstat, her hvor heldigvis ingen slum i begrepets egentlige forstand kan sies å eksistere og hvor fattigdom og nød mer er sprette tilfelle enn fellespreg for bestemte strøk eller regioner? Nå, alt er relativt, også det med fattigdom og nød. Det har disse modige unge franske kvinner sikkert fått erfare i de få årene som er gått siden de i tillit til et kall fra Gud, oppsøkte den kirkelige øvrighet i Oslo og la frem sine ønsker om å få være Jesu Små Søstre blant vår hovedstads innbyggere, uansett kår. Det eneste som ble krevet av dem, var at de selv måtte finne seg losji og arbeide, og det eneste de ba om var å måtte få innrede et aldri så lite kapell, hvor de ukentlig kunne samles til messe med sine venner og hvor de selv daglig kunne tilbe Gud i Alterets sakrament.

De oppnådde, takket være en uimotståelig seighet, alt dette grunnviktige. I to år har de nå virket her, eller rettere bodd her blant oss, funnet seg virkelig til rette og med et kompakt ønske om å bli. Inntil nå har de vært en «familie» på tre — hushjelper om dagen (helst ville de være fabrikkarbeiderer), og i en liten leilighet i Ullevål Hageby har de hatt et kjært og velkomment husly og sikkert Norges minste kapell!

Her — i dette miniatyr-kapellet — opplevde de forleden (13. januar kl. 18.30) en for dem stor og for oss andre historisk dag: For første gang skulle da en novice, fransk også hun, iført Småsøstrenes enkle, for ikke å si fattigslige ordensdrakt, avlegge de første hellige løfter: om fatigdom, kyskhed og lydlighet. Hans Høyververdighet biskop dr. Mangers foresto selv høytideligheten, assistert av sekretæren og i nærvær av dominikanerpater Thorn,

En Småsøster hos spedalske barn i Kamerun, Afrika.

priorinnen ved St. Katarinahjemmet og en krets av norske katolske venninner. Selve kapellet dannet ved denne anledning «alterkoret» mens et tilstøtende rom fungerte som «kirkesal». Seremonien med løfteavleggelsen fant ifølge ordensreglene sted under Messen. Etter evangeliet minnet biskopen om de idealer og forpliktelser som knytter seg til Småsøstrenes unge, men dynamisk utviklende ordenssamfunn, og han oppmuntret dem til å fortsette sitt virke her blant oss i den samme fascinerende ånd som de hadde lagt for dagen hittil.

Så trådte den enslige novicen frem og knelte ned foran alteret.

Biskopen: Søster, hva er ditt ønske?

Novicen: Jeg ønsker å få lov til å ofre mitt liv til Gud, idet jeg av kjærlighet til ham innvier meg til å følge de evangeliske råd som en av Jesu Små Søstre og å tjene mine mest forlatte brødre og søstre.

Biskopen: Er du for Jesu og hans evangeliums skyld rede til å leve et liv i fullstendig forsakelse, i søsterlig kjærlighet, i fattigdom og arbeide etter Charles de Foucaulds eksempel? Er du rede til å dø for verdens forløsning ved Jesus Kristus, om Gud så vil?

Novicen: Tross min svakhet ønsker jeg det av hele mitt hjerte, i tillit til Guds nåde.

Biskopen: Jesu guddommelige hjerte stå deg bi!

UTENLANDSK LITTERATUR OM CHARLES DE FOUCAULD OG HANS LIVSVERK

Dansk: «Charles de Foucauld.» Av Johannes Jørgensen.

Svensk: «Den helgade öknen». Av Barbro Lindqvist.

Fransk: «Charles de Foucauld.» Av René Bazin.
«Charles de Foucauld, explorateur mystique.» Av Michel Carrouges (Editions du Cerf).

«Correspondance Père de Foucauld et Abbé Huvelin» (Desclée & Cie — Belgique).

Au coeur des Masses.» Av René Villaurme.

Engelsk: «Sheeds of the Desert» (Burns & Oates, London. Av René Villaurme.

Tysk: «Mitten in der Welt» (Verlag Herder, Freiburg. Av René Villaurme.

KATOLSK BOK- OG BLADSENTRAL
Akersv. 5, Oslo Tlf. 42 37 43

Foran saligkåringen av pater Carl Halfdan Schilling?

Holdt over Radio Vaticana av Erik Strøm

For vel 50 år siden lå en norsk katolsk prest for døden i et fattigslig møblert værelse i en liten belgisk by. Man hadde nettopp fjernet to store bordfjølere han i en årrekke hadde under seg i sengen og likeledes den planke han brukte til hodepute. Pateren gjorde ingen motstand. Disse ting tjente ham ikke lenger nå. I mange år hadde han ved denne frivillige askese og fattigdom forenet seg med sin Herre og Mester — Han «som ikke hadde en sten Han kunne hvile sitt hode til». Inntil det siste hadde han fortsatt sin virksomhet som skriftefar fra sykesengen. Særlig var det hans prestekolleger som fant veien til denne fremmede prest, som hadde vidt ry for sitt hellige levnet. Nå var han utslitt, — han hadde stridd den gode strid i en fullkommen oppofrelse for sjelenes frelse; — og nå lå rettferdighetens krone og ventet på denne tro Guds tjener. En liten gruppe seminarister kom inn for å få hans velsignelse, og hans siste ord til dem var: «Bli helgener, store helgener!»

Pater Schilling eller Carl Halfdan Schilling — som hans døpenavn var, ble født i Christiania 9. juni 1835. Hans foreldre var gode lutheranere og Carl Halfdan utviklet også snart en meget religiøs livsholdning. Han

Etter novicens Amen legger hun seg på sitt ansikt mens biskopen og de øvrige knelende påkaller den treenige Gud og de helliges forbønn. Den nye søster reiser seg og fremsier knelende sitt ordensløfte. Så velsigner biskopen insigniene: ordenstegnet med hjerte og kors, rosenkransen samt et eksemplar av boken med ordensreglene. Insigniene blir overrakt den nyinnviede søster som også har fått seg tildelt sitt ordensnavn, og hun kysser boken som bekreftelse på at hun vil være tro mot ordensreglene.

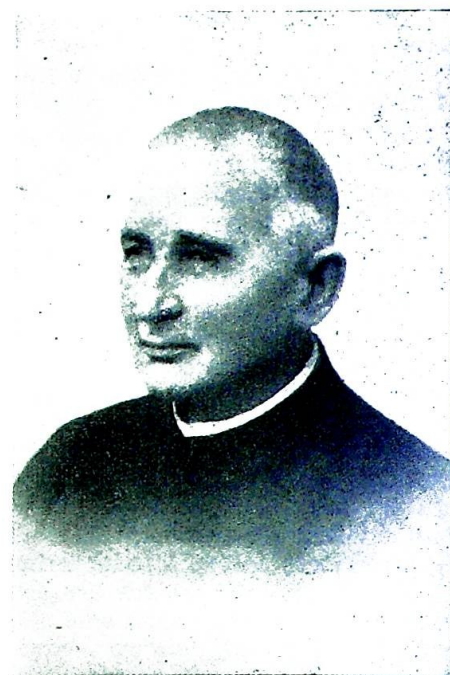
Den stemningsfulle og gripende seremoni var slutt, men Messen — i sin eviggyldige påminnelse om hva som var skjedd og ennå skulle skje — fortsatte.

... To overlykkelige Små søstre sto etterpå og ventet på å kaste seg om halsen på sin nye «Lille søster», som idag hadde fått vigselens usynlige sølv brodert over sin fattigslige, slitesterke ordensbrudedrakt.

I.H.K.

Vi spurte etterpå om vi kunne være våre gode franske venner på noen måte behjelpelig i deres forehavende her. Svaret lød:

Vi har nå vært i Oslo i over to år. Det store problem er å finne et passende losji. Helst ville vi ha 2—3 rom i Sentrum eller på Østkanten. Hittil har vi ikke kunnet finne noe, men vi leier f. t. et rom på viss frist... Vi ber altså alle våre kjente og ukjente venner om å hjelpe oss med å finne 2—3 rom i Sentrum eller på Østkanten for vårt norske «Fraternité». (Adressen er: Gustav Heibergs vei 2 II, Ullevål Hageby.)

Pater
Carl Halfdan
Schilling
(1835—1907).

hadde en følsom sans for alt som var vakkert, og følte snart kallet til å bli maler. Som 19-åring dro han til det kjente kunstakademi i Düsseldorf for å utvikle sitt talent. Han tok inn hos en gjestfri katolsk familie og ble snart som en sønn i huset. Men hans fordommer mot katolisismen var store, og spesielt var de folkelige religiøse seremonier utslag av ren overtro for ham. En dag hendte det ham noe som skulle komme til å omvelte hele hans liv. Slik skildrer Sigrid Undset episoden som inntraff: «Det var med et overlegent smil at en lang, ung nordmann stod og så på prosesjonen som beveget seg gjennom Düsseldorfs gater på Corpus-Christi-dagen 1854. Lysene, baldakinen og prestene som gikk og bar på denne greien, i gullbroderte silkeklær — det var malerisk, naturligvis, og unge Schilling lå i Düsseldorf for å male. Men da folkemassene langs fortauet datt på kne og mannfolkene blottet hodene, kunne Schilling ikke annet enn smile der han stod rett opp og ned i hele sin lengde, med kunstnerhatten på sitt lyse, bølgende kunstnerhår. — Neste øyeblikk skvatt de opp mennene rundt ham, hatten røk av den fremmede og bortover gaten.»

Da han kom hjem fortalte en av husets døtre ham hva det var han hadde krenket ved sin manglende respekt. Hun forklarte læren om at Kristus ifølge katolsk tro virkelig er nærværende i Alterets Sakramente, — og at når det forvandlede Nadverdrød ble båret i prosesjon gjennom gatene, så var det Kristus selv som passerte under baldakinen. Sigrid Undset fortsetter: «Forestillingen om Kristi virkelige nærvær i Alterets Sakrament gjennomrystet den norske gutten: for hvis det skulle være sant, ja, hvordan kunne da noe menneske få gjort annet enn å tilbe og ære og takke Gud for et slikt kjærlighetens mirakel? Han trodde ikke på det enda — det var simpelthen for godt til at det kunne være sant. Det var som Carl Schilling sitret i en forutelse om den brennende andakt til Jesus i Sakramentet, som senere skulle fylle hans liv.»

Schilling besluttet seg nå til å lære hele den katolske tro bedre å kjenne, og slik begynte hans konversjon. Det var særlig det han hørte om Skriftemålets Sakrament

som dro ham sterkt mot den katolske Kirke. Han var meget grepet over å tenke på at han kunne komme til en prest og avlaste sin syndebyrd — og vite at den ville være fullstendig utslettet ved den fullmakt Kristus ga sine disipler til å forlate synder. Etter noen måneders undervisning hos en prest besluttet han å la seg oppta i Kirken, hvilket skjedde 11. november 1954.

I tiden som fulgte tok han ivrig del i alle gudstjenester. Og i sine fristunder gikk han rundt i fattigkvarteret med almisser og etterlot et håpets og trøstens ord hos alle han besøkte.

Kort tid etter sin konversjon ble Schilling kalt tilbake til Norge av sin bekymrede familie. Faren hadde nok stilt ham fritt til å følge sin overbevisning, men så nok helst at sønnen kom på andre tanker — og sendte ham derfor til Finnmark for et lengere opphold hos broren, som var forstmester der. Ofte måtte han gjøre 2—3 dagers skiturer for å kunne komme til messe i Tromsø eller Alta hvor der var små katolske kapeller.

I 1864 finner vi ham atter i Oslo — hvor han stiftet St. Vincentsforeningen for arbeidet blant syke og fattige. Han var i lang tid dens formann og ivrigste medlem. Schilling var imidlertid ikke tilfreds med sin nåværende livssituasjon. Nei han ville vie sitt liv fullstendig til Gud, og han følte at han kunne gjøre dette mere konstant og fullkomment i den geistlige stand. En dag gikk han til sin gode venn pater, Stub. Denne spurte om han ikke hadde tenkt å gifte seg snart. «Nei, på ingen måte,» svarte Schilling med så stor heftighet at pater Stub forundret bemerket at han kanskje ville bli munk? «Ja, ja, munk og intet annet,» var svaret.

Juli 1868 finner vi den nå 33-årige Schilling i Paris, og en måned senere i Barnabitterordenens noviciat i Aubigny. Etter halvannen måneders opphold her skriver novicemesteren om ham til ordensgeneralen i Rom: «Schilling er så langt fremskreden i vår ordens religiøse praksis at man snarere kan kalle ham en erfaren ordensmann enn en nybegynner. Selv de minste regler adlyder han perfekt... Hans fromhet er solid og dyptgripende og han er ydmyk i ord og fremtreden.» I et brev til pater Stub skriver hans overordnede: «Schilling er en helgenliggende novice og vil sikkert bli en hellig prest.» Etter å ha mottatt de forskjellige «lavere» vielser som går forut for prestevielsen, fant denne sted 18. desember 1875. Om den nye prests første virksomhet skriver Sigrd Undset: «Som prest var han et mønster. De gjorde ham til sakristan og undernovicemester, overdro ham omsorgen for de syke og legbrødrenes undervisning. Han ville streve etter å bli fullkommen — de hjemme talte alltid som om det var formastelig, hvis et menneske drømte om at det kunne bli det, men når Jesus har sagt «Vær fullkomne», da må det vel være fordi det går an å bli det, med Hans hjelp.»

Høsten 1880 måtte patrene i Aubigny forlate Frankrike — drevet i landflyktighet av den antikirkelige franske regjering. Pater Schilling kom til Monza i Italia, hvor han ble i 7 år. Fra denne tiden er han særlig kjent for sin utrettelige sjelesorg blant de døende. En dag ble han kalt til en gammel mann som blankt avviste å tale med ham. Pater Schilling sa ikke et ord, men knelte ned i et hjørne av sykeværelset med sin rosenkrans. Etter to timers stille bønn kalte den gamle på ham, angret sine synder og døde i forsoning med sin Gud.

I 1887 fikk de landflyktige franske patres en eiendom i den lille belgiske byen Mouscron, like ved den franske

grense: og dit kom også pater Schilling. Her levde han i de siste 20 år av sitt liv. Om hans virke der skriver Sigrd Undset: «Pater Schilling arbeidet natt og dag, besøkte den syke, trøstet de sorgende, skaffet hjelp — forsøkte å være alt for alle. Og i mange tilfelle mente folk at pater Schillings forbønn hadde revet døende barn tilbake til livet. Allerede før hadde folk hvisket om at Gud gjorde underer når pater Schilling bad om noe — sinnssyke var blitt helbredet når han la sine hender på dem, og han visste alt som hans skriftebarn ville si ham før de hadde åpnet munnen.» Den sterke lengsel etter det norske folks tilbakevenden til den katolske tro lot ham aldri i fred. Han ønsket utvilsomt selv å arbeide i hjemlandet, men da hans orden hadde fått avløsning for sitt virke i Norge, nevnte han aldri noe om dette ønsket, men utførte i fullkommen lydighet den tjeneste han var blitt satt til.

Tidlig på høsten 1906 gikk pater Schilling ut for siste gang for å besøke en døende. Han var ikke mere enn 71 år gammel, men allerede utslitt i den utrettelige tjeneste for sin Gud og sin neste. Fritid hadde vært et ukjent begrep for ham. Skulle det bli en ledig stund innimellom, kunne man være sikker på å finne ham i bønn eller meditasjon foran tabernaklet i kirken. Henimot slutten av året ble han stadig dårligere. Ved middagstid 2. nyttårsdag 1907 lyste hans ansikt plutselig opp. Han trykket lebene mot krusifikset og rosenkransen som han hadde mellom hendene og sa så: «Min Jesus, gjør det slik at jeg alltid må elske deg mere og mere.» Og så utåndet han fredelig — uten dødsdram.

Budskapet bredte seg hurtig i den lille byen om at nå var den hellige presten død. Og folk begynte straks å be — om hans forbønn, for de visste at de nå hadde fått en stor forbeder hos Gud. Det tok ikke lang tid før de merket hans underfulle hjelp. Døden betydde på denne måte bare en overgang for pater Schilling til en mye større gjerning ved den Allmektiges trone i himmelen. Stadig flere vendte seg til ham og mange bønner ble hørt. Det skjedde mirakler også, og de skjer fremdeles.

De 50 år er nå gatt som etter Kirkens lover normalt må gå etter et menneskes død før dets saligkæringsprosess kan tas opp. På grunn av det som hittil foreligger om hans heroiske kristenliv er pater Schilling alt av de kirkelige myndigheter gitt tittelen «Guds tjener» (1946), og dette er det første skritt på den lange veien mot den eventuelle helgenkåring, — en handling som paven selv foretar i Peterskirken. Først deretter vil pater Schilling kunne æres i kirkene under gudstjenestene. Hvilken glede og nade ville det ikke være for Kirken i Norge om vi i pater Schilling kunne få den første norske helgen etter reformasjonen! Det sies at pave Pius XII selv nylig har uttrykt sin interesse for at paterens sak blir fremmet. Kirkens krav om beviser for et menneskes hellighet er meget strenge. I tillegg til de rent menneskelige vurderinger krever den bevist at Gud selv har grepet inn for å stadfeste sin tjeners hellighet. En slik stadfestelse kan finne sted i form av bevislige mirakler skjedd på vedkommendes forbønn. Mirakler er alt skjedd i Belgia, etter hans død, men de strenge beviskrav er ikke tilfredsstillende ennå. Det norske folks frelse var det som mere enn noe annet la pater Schilling på hjertet. Vi kan derfor vente at han på en særlig måte vil ta seg av våre anliggender, — og det enten bønnene kommer fra katolikker, protestanter eller annerledes troende.

7 kikkerten.

Far til fire

Det er lenge siden vi har hentet noe fra pressefronten under denne rubrikk, men vi gjør det denne gangen ved — på fleres oppfordringer — å sakse fra Morgenbladet (4.1.1958) nedenstående tankevekkende ord fra forfatteren Peter Magnus' flittige penn.

«Ja, vi har da tenkt å få et barn til, men ikke før vi har betalt det siste avdraget på bilen.»

Ektemannen som lot denne bemerkning falle, var i 35 års alderen, og hans bedre halvdel som nikket smilende sin tilslutning, var bare 29, så de var jo unge mennesker og hadde tiden for seg.

Det var da visst heller ingen grunn til å bli forferdet over en slik uttalelse og over at den møtes med smilende tilslutning. Tvertimot vil mange synes det er riktig oppmuntrende å høre at unge mennesker har en så fornuftig innstilling, og overfor dem som hevder en annen oppfatning, vil man f. eks. kunne gjøre gjeldende at i tider som disse da vår jord, ifølge de lærdes utsagn, trues av overbefolkning, er det bare grunn til å glede seg over at folk holder litt igjen.

Den som møtes av et så utmerket argument, bør da ikke være så taktløs at han gir seg til å snakke om den bilen det unge ekteparet kjører rundt i, og gjør oppmerksom på at de lærde er nesten like bekymret for hvordan det skal gå med oljetilførslene i fremtiden, som de er for matmangelen på en overbefolket klode.

Men etter å ha vært så taktfull, må vel de som har ydet litt større bidrag til jordens overbefolkning — f. eks. fordi de ikke har noen bil å avbetale på — kunne tillate seg å be de barnebegrensende og også å vise litt takt.

«Folk glør så forbauset og endog medlidende på meg, når jeg kommer inn på trikken og ber om én voksen og seks barn at jeg blir både sint og flau,» sa min venn Sebastian, som har verdens prektigste ungeflokk.

Det er en god stund siden jeg hørte Sebastian si det, og den gangen bare smilte jeg av hans ord og syntes det var dumt av ham å føle seg flau ved slike anledninger.

Dessuten var jeg mest tilbøyelig til å tro det bare var noe han innbilte seg at folk glodde forundret og medlidende på hans seks.

Men det tror jeg ikke nå lenger.

For første gang har vi reist litt omkring med våre fire, og vi har ikke bare opplevet å bli beglodd. Med mer og mindre rene ord har folk latt oss forstå at de ikke fatter hvordan vi holder ut.

Attpå til opplevet jeg å bli innviklet i en av disse dumme skatte- og penge-samtalene, som man har så lett for å kaste seg ut i, i tider som disse, og en av deltagerne i samtalen, som visstnok hadde glemt mitt nærvær, snakket om «den kriminelle lettsindighet» en av hennes yngre slektninger hadde gjort seg skyldig i. Slektingens kriminelle lettsindighet viste seg å bestå i at han i løpet av syv år var blitt far til tre barn, og det uten engang å være generaldirektør.

Andre mennesker kan føle seg nedfor og se litt dårlige ut uten at det snakkes noe særlig om det, men er en mor til tre eller fire eller fem litt mørk under øynene en dag, får hun straks høre at hun er utslitt på grunn av barne-strevet, hvis da ikke folk straks gir seg til å hviske om at hun skal ha én til og mumler «stakkars» i krokene.

Selvfølgerlig kan vi som har store familier, være trette og bekymrede, men la oss få slippe å høre at vi har vært «kriminelt lettsindige», la oss få slippe å bli stirret på som rare dyr.

Vi synes ikke det minste synd på oss selv, fordi vi har en stor barneflokk, og det er slett ikke sikkert at det å ha bil, står så veldig høyt oppe på ønskelisten vår.

Men den som har fått høre at det er «det glade vanvidd» og «kriminelt lettsindig» å sette tre, fire barn til verden i tider som disse, har i hvert fall et nyttårs-ønske:

Gid folk måtte forstå at uttrykk som ovenstående overhodet ikke kan anvendes i forbindelse med det å få og ha barn.

LITTERATUR

H. V. Morton: *En reise i Rom.* — 272 s. Lutherstiftelsen.

«Å lete fram gode tanker og vise ærbødighet for dem er et privilegium for alle som i kortere eller lengere tid har fått være gjest her hos vår vesterlandske verdens mor.» Jeg finner denne setningen på siste side i boken, og personlig syns jeg den gir oss bokens atmosfære ganske treffende. Morton er en merkelig, men sympatisk blanding av journalist, historiker, arkeolog og kunst-kjenner. Men han er først og fremst journalist, og med en journalists sans for det dramatiske og sensasjonelle har han av sin omfattende lesning plukket ut en hel rekke uhyre interessante, men ofte rystende detaljer fra keisertidens og pavetidens Roma. Det er mest gode tanker Morton har lett frem og festet til papiret, og må han beskrive noe uhyggelig og trist, forsøker han å dempe på uhyggen ved å gi den en forståelig og til dels unnskyldende bakgrunn. Dette er og god korrekt historie-skrivning — iallfall hva metoden angår. Hedendommens og kristendommens religiøse manifestasjoner forsøker han å forstå innefra og behandler dem med stor ærbødighet.

Morton er ikke katolikk, det vil nok katolske lesere merke både her og der. Men det er bagateller en merker det på. Han kan f. eks. — hvis det da ikke er oversetterens feil? — snakke om en seremonimester i rødt messe-hagel, eller kalle Angelus-bønnen en hymne til Maria, eller i sin grenseløse beundring for paven skrive at: det aldri har eksistert en pave som så sikkert kan regne med å bli kanonisert som Pius XII. En katolikk ville ikke si det slik. Men på andre vesentligere områder kunne en katolikk neppe uttrykke seg bedre. Morton har vært lenge nok i Roma og har vært åpen nok til å forstå og gripe noe av den famøse og meget omtalte «spirito romano». Det ville føre for langt å gi eksempler på det, katolske lesere vil her ha noe å glede seg til — ikke minst gamle romafarere.

Oversettelsen er jevnt bra, men enkelte uttrykk stusser en ved. Det begynner allerede med tittelen. En skal vel helst si *Roma* idag. Og kan en tillate seg å bruke et ord som: forydmeye?

Harald Taxt.

Henrivende lesning.

Ruth Sawyer: *Det Minste Eselet.* — Oversatt av Haldis Moren Vesaas. Illustrert av Leo Politi. Det Norske Samlaget, Oslo 1957. 98 s.

Dette er virkelig henrivende lesning for barn og voksne. Handlingen foregår i våre dager i Mexico. Det er frakte-

UTLANDET

VATIKANET

Ingen reaksjon på Gromykos selvsomme forslag.

Den russiske utenriksminister Gromyko har erklært at det skulle være mulig å opprette kontakt mellom Sovjetsamveldet og Vatikanet. Dette har ikke bevirket noen reaksjon i kompetente kretser innen den romerske kurie. Det er forøvrig ikke vanlig at Vatikanet viser noen som helst følelser overfor offentlige erklæringer som høyst sannsynlig ikke er noe annet enn propagandafakter.

ARGENTINA

Biskopene aktive med film, radio og fjernsyn.

Det argentinske episkopats kommisjon for dokumentasjon og informasjon skal ha møte i Buenos Aires fra den 10. mars for å opprette en underavdeling for film, radio og fjernsyn. Det er den pavelige encyklika «Miranda Probus» som er foranledningen, slik den har vært det for en rekke lignende tiltak rundt om i verden siden den kom for bare noen måneder siden.

Kommisjonen skal også utarbeide en arbeidsplan for året 1958, og særlig feiringen av en dag viet den gode presse.

BELGIA

Katolisisme og universalisme.

I de første dagene av januar var det en kongress om legfolkets apostolat i universitetsbyen Leuven. Den var hovedsakelig viet internasjonale oppgaver og det dermed forbundne ansvar. På det praktiske plan behandlet man utdannelsen av misjonærer, kontakten med ikke-katolikker og — spesielt i forbindelse med verdensutstillingen i Bryssel til sommeren — hvordan mottagelsen av utlendingene best kunne legges an.

En spesiell komité undersøkte pressens oppgaver i forbindelse med Kirkens universalisme.

Mange misjonærer blant arbeiderungdommen.

I løpet av dette året kommer 15 belgiske jocister (medlemmer av Unge

kristne arbeidere) til å reise ut som legemisjonærer til Belgisk Congo, Asia og Sør-Amerika. 10 belgiske jocister arbeider allerede som misjonærer i Belgisk Congo og Sør-Amerika.

COLOMBIA

Staten og Kirken.

Meget er sagt og skrevet om Colombia av protestanter som beklager at protestantismen blir diskriminert der. Ofte fremstilles forholdene som om landet skulle være dominert av Den katolske kirke og denne ansvarlig for alle misgjerninger overfor protestantene. I denne forbindelse er det interessant å se hva den colombiske erkebiskop mgr. Concha skriver i et hyrdebrev nylig om Statens egenmektige opptreden når det gjelder de katolske skoler. Han erklærer at til tross for konstitusjonelle garantier, har Den katolske kirke i Colombia ingen frihet når det gjelder skoleundervisningen, da Staten gjør krav på monopol på det område. De foreldre som sender sine barn til katolske skoler betaler ikke bare for undervisningen der, men må samtidig yte sin del til de offentlige skoler. Dette pålegger katolikene en ekstra og urettferdig økonomisk byrde. Videre blander Staten seg opp i de minste detaljer når det gjelder de katolsk-kirkelige læreanstalter, den påbyr bestemte pedagogiske metoder, fastsetter undervisningsplaner og forbeholder seg alene rett til å utstede diplomer. Undervisningen ville bli bedre hvis statskontrollen var mindre streng, mener erkebiskopen. Han anmoder om en omlegging av regjeringens finanspolitikk så det kan bli en rettferdigere fordeling av de midler som brukes til undervisningen, og fremfor alt om et system som kan tillate flere synspunkter å komme til orde på de forskjellige skoler.

DE FORENTE STATER

Roma — den evige stad — i fjernsyn.

Et storslagent program i fire deler om Roma ble i løpet av januar måned sendt ut i amerikansk fjernsyn, i den såkalte NBC-TV's katolske time. Pulitzer — prisvinneren Paul Horgan hadde stått for manuskriptet, og en film var blitt tatt opp i Roma for ikke lenge siden. Å dømme etter bilder reproduisert i bladet «Jubilee» er den vellykket i aller høyeste grad.

Fjernsynsprogrammet omfattet Roma i antikken, middelalderen, renessansen og i dag, og viste byens og pavedømmets betydning for verdensivilisasjonen helt op til nåtiden. Det har kombinert filmkameraets beste kunst med en gjen-

nomført dyktig reportasje for å vise vår kristne arvs skatter, skriver «Jubilee» om programmet. Ved å utforske graver og templer, katakomber og kapeller var noe av hver enkelt tidsalders atmosfære gjenskapt.

Kampen mot ungdomsforbrytelsene.

Direktøren for det såkalte «Youth Board» (ungdomskontor) i New York, har sendt en rapport til byens ordfører hvor han ber denne om å oppfordre alle private sosialt arbeidende organisasjoner (konfesjonelle eller ikke) til å slutte opp om et kollektivt aksjonsprogram for å bekjempe ungdomskriminaliteten.

Rapporten konstaterer at det sosiale hjelpearbeid i New York ikke er godt samordnet, hverken det offentlige eller det private. For å gjøre det mer effektivt foreslår direktøren for ungdomskontoret at det opprettes en permanent komité hvor representanter for de frivillige organisasjoner og for ungdomskontoret arbeider sammen på alle områder. Slik kan også de religiøse grupper lettere nå de familier som ikke deltar i noe kirkelig liv. Man håper på denne måte å få utnyttet best mulig alle disponible ressurser for å råde bot på det høyst foruroligende problem med ungdomsforbrytelsene.

ENGLAND

Stadig flere messer i kirkene.

I den katolske Westminster Cathedral i London er det fra og med 1. januar i år messe hver aften. Dermed får også arbeidere som begynner tidlig om morgenen, anledning til å gå til den hellige kommunion.

I St. Michaels-kirken i Manchester leses der — også fra i år av — en messe kl. 4.50 hver søndag morgen. Den er spesielt beregnet på journalister og trykkeriarbeidere som slutter arbeidet i søndagsavisene på dette tidspunkt.

FRANKRIKE

Kardinal Gerlier åpner jubileumsåret i Lourdes.

Som alt meddelt i «St. Olav» åpnes hundreårsfestlighetene i Lourdes den 11. februar, som er hundreårsdagen for den første Mariaåpenbaring. Det blir den forhenværende biskop av Lourdes, kardinal Gerlier, som feirer pontifikalmessen på åpningsdagen. Han er nå erkebiskop i Lyon.

Ved middagstid 11. februar kommer den nåværende biskop av Lourdes, mgr. Théas, til å holde en tale til pilegrimene ved grotten. Festdagene avsluttes med fakkeltog og med oppførelse av Händels «Messias» i Rosenkransbasilikaen.

De spedalskes 5. verdensdag.

I anledning av de spedalskes 5. verdensdag den 26. januar i år, har opphavsmannen til denne aksjon, franskmannen Raoul Follereau, sendt ut en kraftig appell til alle som «spiser tre ganger om dagen og innbiller seg en smule naivt at alle andre kan gjøre det samme». Nå som vi vet, sier han, at spedalskhet er en lite smittsom sykdom og kan helbredes helt ved hjelp av en lett og lite kostbar behandling, skal vi virkelig la millioner mennesker som alle er våre brødre, gå i oppløsning og dø i stedet for å pleie og kanskje helbrede dem?

mannen Vincente Rabell, hans kone Rosa, de syv ungene og alle husdyrene deres som vi hører om. Men det er særlig sønnen Paco, som er midt i rekken av de syv, og det minste eselet av de tre Vincente har, Chiquitico, som vi stifter bekjentskap med. Disse to holder alltid sammen og liker best å dra seg dagen lang ute i den frie natur, inntil en vakker dag faren sa at det var slutt på dagdriveriet. Nå skulle de begge to værsgod ut og arbeide. Og så får vi oppleve de underligste ting.

Vi leser også om fester og høytider og den gamle seremonien da den Helige Frans velsignet husdyrene i landsbyen.

Boken er rikt illustrert med vakre bilder. Sproget er et vakkert nynorsk ved Haldis Moren Vesaas.

Lars Paul Messel.

Hensikten med denne de spedalskes dag som i fjor ble feiret i 80 land, er å oppnå at de spedalske blir pleiet som andre syke i det man man respekterer deres menneskeverd og frihet, og der- nest å kurere friske mennesker for den n-eningsløse og ofte kriminelle skrekk de har for denne sykdom.

Etter å ha minnet om sitt brev til de to store — De forente stater og Sovjet-samveldet — sier Follereau: «Gi meg to bombefly og vi skal kunne pleie alle de spedalske i verden... Sivilisasjonen er hverken antall, kraft eller penger. Den siste seierherre blir den som har størst kjærlighetsevne.»

GHANA

Pax Romanas første Afrikakongress.

Over 100 delegerte fra 17 afrikanske universiteter deltok i Pax Romanas første afrikanske kongress, som holdtes i Accra i Ghana fra 22. april til 31. de- sember i fjor.

Kongressen ble åpnet med en høytide- lig gudstjeneste i kapellet ved universi- tetet i Achinota. Deretter hilste før- mannen for Pax Romano i Ghana, John Quash, de delegerte velkommen. Disse var møtt frem i sine respektive stam- mers farverige festklær. Biskopen av Kumasi, van de Bronk, minnet de afri- kanske studenter om deres plikt til å erkjenne seg som lemmer på den ene, sanne Kirke, og gjøre sitt til at deres og kameratenes livsførsel ble gjennom- trengt av en sann kristen trosglød.

Det første foredrag ble holdt av bi- skop Bowers i Accra, som talte om legfolk og Kristi mystiske legeme.

Til tross for at utviklingen er svært forskjellig i de enkelte afrikanske land, kom det tydelig frem på kongressen at alle de katolske studenter i denne del av verden føler seg som en enhet i Kirken.

ITALIA

Kommunistene feirer jul.

Man har kunnet lese om kommuniste- nes anstrengelser for å holde folk borte

fra midnattsmessen julenatt mange ste- der i Italia. Særlig i Toscana og Ro- magna ble det siste jul arrangert gratis- fester med rikelig å spise og drikke og dans for ungdommen. Festene ble holdt i kommunistenes samfunnshus med dø- rene åpne for alle som kom forbi.

JUGOSLAVIA

Prester dømt igjen.

Tre katolske prester i Bosnia fikk sin dom i desember for å ha spredt anti- kommunistisk litteratur og ha holdt «propagandataler».

MONACO

Internasjonalt katolsk møte om fjern- syn.

Det første internasjonale katolske møte om fjernsyn finner sted i Monte Carlo fra 2. til 9. februar. UNDA, det eneste internasjonale katolske radio- og

fjernsynsforbund som er godkjent av Vatikanet, står som beskytter.

Fra nå av vil det hvert år den første uken i februar bli en sammenkomst i Monte Carlo av katolske filmfolk og fjernsynseksperter. Alle som interesse- rer seg for religiøst pregede filmer og fjernsynsprogrammer kan forøvrig delta i møtene. Hensikten med dem er først og fremst å fremme samarbeidet og ut- vekslingen på filmens og fjernsynets om- råde i verden, og bidra til at gode fil- mer blir vist på flest mulig steder.

NEDERLAND

Legfolk og liturgien.

Fra 30. januar til 3. februar i år blir det organisert en sesjon med studier som vies legfolkets plass i liturgien. Blant foredragsholderne er en rekke kjente liturgieksperter fra Nederland, Belgia, Østerrike m. m.

TRONDHEIM

VÆR SIKKER

på førsteklases varer til kjøkkenet.

De fleste kjøkkensjefer vet de er trygge med
ROHDE Gelée, Puddinger, Sauser
(også spesialtyper, ferdigsøtet, for diabetikere)
ROHDE Syltetøyer, Marmelader, Safter

ROHDE Boks 95, Trondheim.

A.s Trondhjems Margarinfabrikk

Munkegaten 5 - Trondheim

Leverandør til St. Elisabeths Hospital

A/S TRONDHJEMS JERNINDUSTRI

Sykesenger - Stålrørsmøbler

Best og billigst

K. LUND A/S

Rørleggerforretning - Rørhandel

Trondheim

BERGEN

ERLING KRAGE A/S

PRYD- OG BRUKSKUNST

Bergen

Telefon central 14 110

Telegramadresse: «Kjell»

All slags
skadeforsikring

NYGÅRDSGT. 4

Bergen

Hvitere og skånsommere vask med
«REFORM»

BERGENS SÅPEFABRIKK %

Bergen

**Størst utvalg
i moderne
kjøkkenmaskiner**

DIDR. ANDERSEN & SØN A/S

Telgr.: Glas Bergen Tel. 15 090

HARALD MADSEN

Strandgaten 73, Bergen

Kolonial engros

Tlf. 10 415 - 12 359 - 18 528

Sverre Madsen privat tlf. 72 428

A/S BJØRN

Tøsse MØLLE

FINN KONOW

Blikkenslagerforretning

Grønnesmuget 4 - Marken

Bergen

Tlf. 12 085 - Privat 99 976

BIRGER MICHELSEN

MALERMESTER

FOSSWINKELSGATE 20

Alltid til tjeneste med overslag

Tlf. 12 443 - 97 269

L. W. TORNØE A/S

Papirhandel

Bergen

T. Beyer

BOOK- OG PAPIRHANDLEL AKSJESELSKAP

Strandgt. 4 - Telefon 15020 - Bergen

A. K. EGGE A/S

Frukt og grønnsaker

En gros

Johan H.
BENTZON
A/S

En gros - Telefon 10106

SVERRE W. MONSEN

Manufakturvarer - Sengeutstyr

JACOB L. BERSTAD

Kontorutstyr

Bergen - Oslo

ANTON OLSEN

Murmester

L. ANDERSEN - Bergen

Velassortert engrosforretning i frukt, grønnsaker og poteter.

Import av tørket og hermetisk frukt samt erter i beste kvalitet.

Bergens eldste engrosfirma i bransjen.

HOPSDAL & DAHL A/S

**Aut. Installatør, Radio-
og Utstyrsforretning**

TORNØEGÅRDEN - BERGEN

SPEIL OG FOTORAMMER

i godt utvalg

T. Kjelstrup Olsen

midt i Marken

K. & J. SOLHEIM
Kjøtt - Pålegg - Delikatesser
Egen Pøsefabrikk

Solheimsgt. 11

Tlf. 99 016

Bergen

Våre bekjente Schlieren Heiser leveres over hele landet.

JONAS MYHRE

BERGEN

JONAS MYHRE

OSLO

A/S MYHRES MASKININDUSTRI

BERGEN

FLYGEL - PIANO - ORGELFABRIKK

Jacob Knudsen

Sølv for
alle
anledninger

Theodor Olsens Efff.
JUVELER SMÅSTRANDGT. 4
BERGEN

% Kr. Madsens Bok- og Papirhandel

BERGEN

Bryggen 5 - Leppen - Telefon 11 482

DEN ERFAARNE
LEVERANDØR
PROTECTOR
A/S
STEMPEL - SKILT - & ETIKETT-FABRIKK

STEMPLER
av enhver art

SKILT
for ethvert behov

T. S. JACOBSEN BEGRAVELSESBYRA Ullevålsv. 1 - Oslo Tlf. 33 23 34 - 33 22 46 Privat 41 64 78 - 69 43 72			Takk til alle som i disse dager husker kontingenten!		
Spesialforretning i RUSTFRITT STÅL for sykehusene KNUT JUUL CHRISTIANSEN Stortingsplass 7 II Tlf. 33 36 24 - Oslo Tlgr.adr.: RUSTFRIKNUT			OBS! Ved adresseforandringer, vennligst oppgi også den tidligere adresse!		
  En virkelig kvalitetsprodukt FELLESSLAKTERIET A/S			<i>All slags forsikring</i> ANTH. B NILSEN & CO's ASSURANCEBUREAU A/S Rådhusgaten 27, Oslo. Telefon 41 01 10.		
NORENBERG & CO. A.S MARGARINFABRIKK OSLO Leverandør av den bekjente «NOCO» margarin			A/s Norsk Medicinsk Varehus Pilestredet 7 - Telef. 33 43 70 - Oslo <i>Sykehusutstyr - Sanitetsmateriell Brilleoptikk</i>		
JOHAN OLSEN & SØNNER Murmester & Entreprenørforretning Etablert 1896 Kongensgate 17, Oslo Telefon 42 99 90			Allslags snekkerarbeid utføres REIDAR MYRVOLD Gladsvei 23, Grefsen Tlf. 37 57 68		
N. JOHANSEN Bakeri & Konditori Valkyriegt. 1 - Oslo			WISBECH ANTIKVARIAT Majorstua - Oslo MASKIN- OG ELEKTROTEKNISKE FABRIKKER		
			 OSLO - CENTRALBORD 68 34 00 Beste leverandør av KJØTT-FLESK-POLSEVARER		